

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/119/2021
Identifikačné číslo spisu: 2106210592
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2106210592.8

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu F. J., bytom J. D. XX, T., proti žalovaným 1/ XOZORES s. r. o., so sídlom Hurbanova 986, 019 01 Ilava, IČO:46 122 818 (spoločnosť zrušená 14. marca 2013 a vymazaná 14. júna 2013), 2/ D. D., 3/ I. D., obaja bytom W. 170, obom zastúpeným Mgr. Matejom Blaškom, advokátom so sídlom Zuzany Chalupovej 10B, 851 07 Bratislava a 4/ K. Q., bytom Inovecká 68, Trenčín, o určenie neplatnosti právnych úkonov a iné, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 31C/47/2006, o dovolaní žalovaných 2/ a 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 11. mája 2016 sp. zn. 11Co/231/2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 11. mája 2016 sp. zn. 11Co/231/2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. novembra 2014 č.k. 31C/47/2006-439: I. konanie proti žalovanému 1/ zastavil; II. konanie o vzájomnom návrhu žalovaného 1 proti žalobcovi (vymedzenom v II. výroku rozsudku) zastavil; III. žalobu proti žalovanému 4/ zamietol; IV. určil, že vlastníkom nehnuteľností: rodinného domu súpisné číslo XXX, ktorý je postavený na pozemku parcelné číslo XXX/XXX a pozemkov parc. č. XXX/XX - orná pôda vo výmere 574 m², parc. č. XXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 576 m², ktoré sú zapísané na LV č. XXX v katastrálnom území W. je žalobca; V. vo zvyšnej časti žalobu zamietol; VI. uviedol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením. V odôvodnení uviedol, že žalobca s pôvodným žalovaným 1/ spoločnosťou FINANCREAL, spol. s r.o. uzavreli 12. augusta 2005 Zmluvu o úvere č. 61/2005, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi/žalobcovi úver vo výške 320.000,- Sk, s dohodnutým úrokom vo výške 5 % mesačne z celkovej sumy úveru. Žalobca sa úver s úrokom zaviazal splácať podľa splátkového kalendára v mesačných splátkach 16.000,- Sk od 12. septembra 2005 a poslednej splátky vo výške 336.000,- Sk (12. augusta 2006). Na zabezpečenie splácania úveru uzavreli 12. augusta 2005 Zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému 1/ (FINANCREAL, spol. s r.o.) na zabezpečenie uspokojenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tejto žaloby. Keďže žalobca riadne nesplácal poskytnutý úver, žalovaný 1/ previedol nehnuteľnosti do svojho vlastníctva z titulu využitia práva vyplývajúceho zo

Zmluvy o úvere a zo Zmluvy o zabezpečení záväzku, následne nehnuteľnosti boli prevedené na ďalšie osoby. Naposledy vlastníkmí nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy zo 4. júna 2007 sú žalovaní 2/ a 3/, zapísaní na liste vlastníctva. Súd prvej inštancie konanie proti žalovanému 1/ zastavil vzhľadom na to, že žalobca podaním z 12. novembra 2013 zobral žalobu voči nemu späť s odôvodnením, že žalovaný 1/ zanikol bez likvidácie a právneho nástupcu. K výroku II. súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný 1/ podal vzájomný návrh voči žalobcovi, ktorý súd nevyklúčil na samostatné konanie. V priebehu konania súd prvej inštancie zistil, že 9. októbra 2012 bol pôvodný žalovaný 1 vymazaný z Obchodného registra - právnym dôvodom bol dobrovoľný výmaz, pričom jeho právnym nástupcom bola spoločnosť XOZORES, s. r. o., ktorá bola následne 16. júna 2013 vymazaná z Obchodného registra - právnym dôvodom bol dobrovoľný výmaz, pričom právnym nástupcom bola spoločnosť PRO EXPO, s. r. o., ktorá bola následne zrušená bez likvidácie a 29. augusta 2013 bola vymazaná z Obchodného registra bez právneho nástupcu. Konanie o vzájomnom návrhu tak musel súd prvej inštancie zastaviť z dôvodu, že nebola splnená jedna zo základných podmienok konať s jedným z účastníkov konania, pričom sa jednalo o neodstrániteľný nedostatok - absencia spôsobilosti byť účastníkom konania. K III. výroku súd prvej inštancie uviedol, že nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného 4/ nastal prevodom nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto konania, na žalovaných 2/ a 3/, keď nastala situácia, že žalovaný 4/ nie je vlastníkom nehnuteľností. Konanie voči žalovanému 4/ zamietol z dôvodu, že nemá vecnú pasívnu legitimáciu, ktorú má iba ten, kto je nositeľom uplatnenej povinnosti v konkrétnej veci. K výroku IV. súd prvej inštancie konštatoval, že dospel k záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným 1/ a na základe toho i k neplatnosti uzatvorenej kúpnej zmluvy medzi žalovaným 1/ a žalovaným 4/ a žalovaným 4/ a žalovanými 2/ a 3/, predmetom ktorej boli sporné nehnuteľnosti, nakoľko žalovaný 1 (FINANCREAL, spol. s r.o.) sa nestal vlastníkom predmetných nehnuteľností, na základe čoho nemohol na žalovaného 4/ kúpnu zmluvou previesť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam (to isté platí o prevode vlastníckeho práva medzi žalovaným 4/ a žalovanými 2/ a 3/). Súd prvej inštancie posudzoval najmä platnosť, resp. neplatnosť Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva bez ohľadu na to, či zmluva o úvere je platná alebo nie. Uviedol, že ustanovenie § 553 ods. 1 a 2. Občianskeho zákonníka, v znení platnom do 31. decembra 2007, neupravuje ďalšie podmienky, ako by záväzok takéhoto charakteru mal byť upravený. Nesplnením si povinnosti dlžníka z hlavného záväzku, zabezpečovací prevod práva spĺňa uhradzovaciu funkciu. Z toho vyplýva povinnosť pre účastníkov zmluvy upraviť v zmluve práva a povinnosti tak, aby nebolo pochyb o tom, akým spôsobom sa majú strany (veriteľ a dlžník) z prevodu práva medzi sebou vysporiadať. V danom prípade podľa súdu prvej inštancie v zmluve o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva absentuje také dojednanie, že v prípade, ak sa vlastníctvo veriteľa stane nepodmieneným (v dôsledku, že dlžník riadne a včas záväzok nesplní), nadobúdateľovi (veriteľovi) síce vzniklo právo na plnohodnotné nakladanie veci v súlade s § 123 ods. 1 Občianskeho zákonníka a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, avšak nie je zrejmé, že dlžníkom po speňažení majetku má byť zaistené vydanie tzv. hyperochy. Absencia takéhoto dojednania, ako náležitosti zmluvy, robí podľa názoru súdu prvej inštancie právny úkon neplatným. K V. výroku uviedol, že žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy musel zamietnuť, nakoľko v prípade, ak si súd môže otázku platnosti či neplatnosti zmluvy posúdiť prejudiciálne, nemôže túto otázku pojať do výroku svojho rozhodnutia. Možno žalovať priamo na určenie vlastníckeho práva žalobcu s tým, že súd posúdi ako otázku predbežnú (ne)platnosť zmluvy, a preto naliehavý právny záujem na samotnom určení platnosti či neplatnosti zmluvy daný nie je.

2. Na odvolanie žalovaných 2/ a 3/ Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 11. mája 2016 sp. zn. 11Co/231/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. V celom rozsahu s a stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v odôvodnení odkázal. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Poukázal na skutočnosť, že v danom prípade v zmluve o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva absentuje také dojednanie, že v prípade, ak sa vlastníctvo veriteľa stane nepodmieneným (v dôsledku, že dlžník riadne a včas záväzok nesplní), nadobúdateľovi (veriteľovi) síce vzniklo právo na plnohodnotné nakladanie veci v súlade s § 123 ods. 1 Občianskeho zákonníka a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, avšak nie je zrejmé, že dlžníkom po speňažení majetku má byť zaistené vydanie tzv.

hyperochy. Absencia takéhoto dojednania, ako náležitosti zmluvy, robí podľa názoru odvolacieho súdu právny úkon neplatným. V dôsledku absencie takéhoto dojednania medzi účastníkmi zmluvy to znamená, že pokiaľ žalovaný 1/ na základe kúpnej zmluvy previedol vlastnícke právo k predmetu zabezpečovacieho prevodu na žalovaného 4/ za dohodnutú kúpnu cenu k vyplateniu rozdielu medzi nevrátenou časťou úveru a speňaženou hodnotou zabezpečovacieho prevodu práva nedošlo, keďže v zmluve takéto dojednanie absentovalo. K námietke odvolateľov, že súd prvej inštancie ustálil prednosť žalobcovho základného práva vlastníť majetok oproti ich základnému právu, odvolací súd uviedol, že na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, a teda nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva, hoc i dobromyseľného nadobúdateľa. Rovnako tak nie je možné za uvedeného stavu uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám. Ďalej odvolací súd k námietke zhodnotenia predmetných nehnuteľností konštatoval, že ak odvolatelia tvrdia, že boli dobromyseľní v tom, že im nehnuteľnosti vlastnícky patria, mali postavenie oprávnených držiteľov a mali zákonné právo voči vlastníkovi nehnuteľností na náhradu nákladov, ktoré účelne vynaložili na nehnuteľnosti po dobu ich oprávnenej držby, a to v rozsahu zodpovedajúcom zhodnoteniu nehnuteľnosti ku dňu jej vrátenia. Odvolatelia si však takéto právo neuplatnili.

3. Žalovaní 2/ a 3/ proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Namietajú, že súd neposudzoval ich dobromyseľnosť pri nadobudnutí vlastníckeho práva, posudzoval iba nedobromyseľnosť pri rekonštrukcii. Uvádzajú, že konali v dobrej viere v zápis nehnuteľností v katastri nehnuteľností. Podľa žalovaných 2/ a 3/ nemožno akcentovať princíp, že nikto nemôže previesť na iného viac práv ako má sám a zároveň nechrániť nadobúdateľa nehnuteľností - legitímne očakávanie nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Porušenie práva na spravodlivý proces videli v tom, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd nepristúpili k hodnoteniu dobromyseľnosti žalovaných 2/ a 3/ pri nadobúdaní nehnuteľnosti, ako aj to, že nevypočuli žalovaných 2/ a 3/ za týmto účelom. V rámci dovolacieho dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 6Cdo/71/2011, kde najvyšší súd uviedol, že zásadu „nikto nemôže previesť viac práv než má sám“ možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa len celkom výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol,“ ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) I. ÚS 549/2015-33, kde ústavný súd dospel k záveru, že „musí dôjsť k určitému posunu v doterajšej judikatúre ústavného súdu v riešení otázky „nemo plus iuris“ - ochrana osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý - druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Treba zvažovať súvislosti kolízie základných práv. Vyššie riziko má niest' nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkom sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní.“ Žalovaní 2/ a 3/ navrhovali zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na konanie. Zároveň žiadali o odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu.

4. Žalobca a žalovaný 4/ sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

5. Na základe nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) z 10. marca 2021 sp. zn. I. ÚS 515/2020, ktorým vyslovil, že základné právo žalovaných 2/ a 3/ uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z 27. mája 2020 sp. zn. 7Cdo/31/2020 bolo porušené, rozhodoval najvyšší súd o dovolaní žalovaných 2/ a 3/ znovu v intenciách nálezu ústavného súdu.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo

napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V prejednávanej veci žalovaní 2/ a 3/ prípustnosť svojho dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

13. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl.

46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

15. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v preskúmvanej veci nie je možné považovať za súladné s vyššie uvedenými kritériami, keď toto je nedostatočné, závery odvolacieho súdu nemajú dostatočnú oporu v zistení rozhodujúcich skutkových okolností a ani právne posúdenie nemožno považovať za konzistentné a komplexné, zohľadňujúce všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci.

16. Dovolatelia namietajú, že z ich pohľadu mala podstatný význam otázka ich dobromyseľnosti pri nadobudnutí nehnuteľností. Považovali za potrebné vysporiadať sa s otázkou ich dobromyseľnosti pri nadobúdaní vlastníckeho práva, ktorá sa podľa nich javila ako racionálna, a nedostali na ňu primeranú odpoveď.

17. Najvyšší súd dospel záveru, že odvolací súd sa nezaoberal odvolacím argumentom žalovaných 2/ a 3/ týkajúci sa ich dobromyseľnosti dôležitým pre rozhodné posúdenie veci a zaťažil tak napadnuté rozhodnutie vadou zmätočnosti. Nepostačuje odpoveď odvolacieho súdu, že „na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, a teda nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva, hoc i dobromyseľného nadobúdateľa“. Napadnuté rozhodnutie je tak nezrozumiteľné, nedáva odpovede na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a nespĺňa požiadavku na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Otázky nastolené žalovanými 2/ a 3/ v odvolacej argumentácii nie sú riešené ani v rozsudku súdu prvej inštancie, nemožno preto poukázať na organickú jednotu konania pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom a späťnosť uznesenia súdu prvej inštancie a potvrdzujúceho uznesenia odvolacieho súdu. Postup odvolacieho súdu bol preto v tejto časti procesne nesprávny a založil vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

18. Vzhľadom na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku dovolací súd nepristúpil k posúdeniu

opodstatnenosti ďalšej argumentácie žalovaných 2/ a 3/. Postupoval v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2017). Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f/ CSP, pre ktorú bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, dovolací súd sa v ďalšom už nezaoberal žalovaným 2/ a 3/ namietanou prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

19. So zreteľom na vyššie uvedené závery dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

20. Zrušením (dovolaním) napadnutého rozhodnutia odpadol dôvod pre žalovanými 2/ a 3/ navrhovaný odklad jeho právoplatnosti do právoplatného rozhodnutia o dovolaní v zmysle ustanovenia § 444 ods. 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

21. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.